

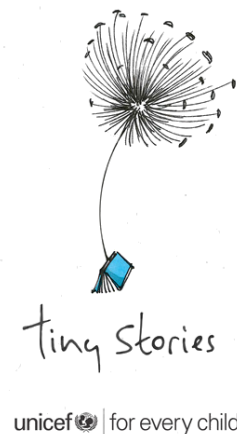

Milena vyrůstala v rodině dvou právníků v hezké, prostorné, prvorepublikové vile. Byla jedináček. Rodiče neustále v práci. Na cestách. Milena však nudou netrpěla. Odmalinka byla úkolována. Její prospěch, prestiž a znalosti byly jediným pojátkem dvou lehce odcizených dospěláků. Konverzace nad vyhranou matematickou olympiádou byl jediný čas, kdy se sešli. Kdy rodina fungovala.

Jen, byť premiantka, nebyla schopna neustále zásobovat přezaměstnané rodiče dalšími a dalšími úspěchy. Těsně před třináctými narozeninami se tatínek odstěhoval. Neupřesnil kam. Jako odpustek přinesl Mileně dárek. Kotě. Černé stvoření se stalo její součástí. Posлуhačem stesků. Studnicí strachu. Milovala ho víc než lidi. Prepuberta ji snad omlouvá...

Jezdily tenkrát s maminkou na chalupu. Občas. Jednou za dva měsíce. Máma to ponuré stavení bez toalety z duše nenáviděla. Jen, že slíbila své vlastní matce, že její zahrádku nikdy neprodá, jen z té zvláštní hrané piety vždy nastoupily na autobus, poctivě ušly dva kilometry k lesnímu stavení, kde vůkol skutečně ani noha a pokropily pivoňky. Matka při návštěvách prakticky nemluvila. Milena hladila kočku. Ona i kóča to tam měly rády. Louku. Les. Volnost. A hlavně ticho.

Koexistence s maminkou v jednom domě Milenu dusila. Jistě, ctíla ji, milovala a tajně snad i obdivovala. Ale pryč, odstěhovat se, mít vlastní prostor, ta představa a touha byla Mileniným

absolutním přáním.

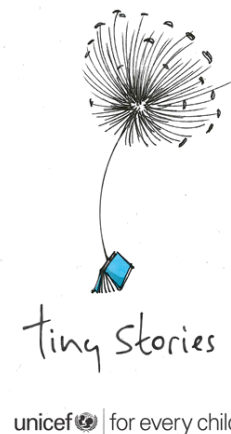
Byl zrovna prosinec. Mráz pokreslil okna celé chalupy. Milena tiše obdivovala neopakovatelné tvary, když jí došlo, že něco chybí. Někdo. Od soboty neviděla svoji kočku. Byla pryč.

Volala. Hodiny a hodiny. Prošla okolní les. Modlila se. Prosila. Nic.

S pláčem, takřka hysterickým, zcela jasně zoufalým, nastoupila do autobusu. Cestu domů proplakala. Nejen cestu, i spoustu dalších nocí a dní. Vracela se do toho dřevěného domku stopem každý víkend. Maminka ji nedoprovázela. Nezajímala se.

Černý kožíšek vídala snad i ve snech. Utíkala za každým zamňoukáním v kterékoliv ulici. Jen, neměla spojence. Maminka jen sykla „Prosím tě kočka? Nechápu, jak se můžeš fixovat na zvíře.“

Přirozeným vývojem událostí otěhotněla Milena s prvním chlapcem, který ji měl aspoň trochu rád. Jen, mít rád jistě neznamená milovat. A očekávat od sedmnáctiletého spolužáka zodpovědnost za noc na lyžáku, to by bylo nad síly snad každé ženy. Kór křehkého introverta. Na Milenu nekřičela jen její matka. Ale i jeho rodiče. Dokonce i sousedka si neodpustila dobře míněné rady. Nezastal se jí ani vlastní gynekolog. Potrat. Tak hnusné slovo to jejich jasné doporučení bylo. Ohavné. Milena seděla v zeleném Andělíčkově na chodbě porodnice u Apolináře. Čekala na zákrok. Neměla strach. Jen, přestávala vidět. Jako by vlastní tělo odmítalo poslušnost. Měla měsíc do vlastních narozenin. Na chodbě seděla zcela sama. Konec třetího měsíce. Kde se vzala ta síla? To odhodlání? Ta jistota? Dodnes sama neví. Jen, došla s

hvězdičkami před očima na opuštěný pokoj, navlékla staré manžestráky a odešla. Pryč. Do nového života.

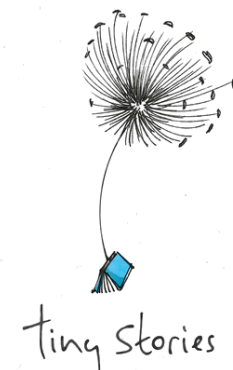
Začala pracovat na kase supermarketu. Pokladní. Pěkná cesta od těch excelentních výsledků třídní premiantky. Matka ji navštívit nepřišla. Ani jednou. Syna Milena porodila v té samé nemocnici, kam ho původně šla navždy ztratit. Tři dny ji tam nechali. Pak se měla vrátit. Zpátky. Na ubytovnu. Azyláč – říkali tomu domu slangem ostatní. Dívka z Hanspaulské prvorepublikové vily spávala na pětilůžkovém pokoji. Každou noc slýchala emoce ostatních. Jak pláč, či úzkost propuká většinou kol třetí hodiny ranní, tak se snažila přivyknout na nové prostředí, neslyšet, nevidět, ale přivést syna do pokoje potřísněného zoufalstvím, to si najednou představit nedokázala.

Čtyřdenní miminko pečlivě zabalila a odjeli do dřevěného domečku. Do chaloupky, kam se po ztrátě milovaného tvora Milena odmítala kdy více vrátit. Ale neměla jinou možnost. Nebylo kam jinam jít. Čekala ji cesta. Na samotu.

V kamnech zatopila třešňi, co zasadil táta, když se ona narodila. Nalámala ji, bez pathosu, opravdu vlastníma rukama.

Syn usnul. Zabalila se do deky a opřela záda o starou lavici.

Co bude dělat? Jak bude žít? Co ji čeká? Slzy stékaly po zkřehlých tvářích. Najednou se jí otřela o nohy. Jako jistota. Dávno nalezené štěstí. Naděje.

unicef for every child

Když se poprvé po třech letech odloučení Milena choulila do horkého černého kožíšku, najednou jí zcela zřetelně a jasně došlo, že žádná ztráta není definitivní. Že konec opravdu může být začátek. A že ona životní prohra, tak dobře definovaná tou vševědoucí Společností, může být v životě jednotlivce zcela šťastným začátkem.

Barbara Nesvadbová